

тѣхный учитель и Господарь. «Проповѣдвайте Евангеліе-то на всякъ тварь.» Тѣхна-та работѣ въ теченіе-то на второ-то и трете-то столѣтія направи значителенъ успѣхъ, за кой-то ные нѣмаме такыва пълны и подробно описанія както гы имаме отъ сегашны-тѣ миссіонерскы работы; въ онова врѣме повече *вършихъ* и по-малко *писахъ*. Въ *Палестинъ* имаше даже слѣдъ разорителнх-тѣ войнхъ още едно хубаво число христіански общества, съ кои-то сега ся съединихъ мнозина израилтяне, на кои-то Іудейска-та имъ надѣжда чрѣзъ разореніе-то на Іерусалимъ пріела послѣдний-тѣ ударъ. И въ Тиръ, Сидонъ и Дамаскъ ся намѣрвахъ много христіяни; и Антиохійска-та църква държѣше още свое-то важно и вліятелно положеніе както и въ Апостолско-то врѣме. Нъ и въ околны-тѣ близо или далечь-лежащи страны проникнхъ извѣстіе за Христа по-много и по-дълбоко. Истинно е че миссіонерски общества и миссіонерски училища въ онова врѣме нѣмаше още, защото всякой христіанинъ глѣдаше себѣ си като миссіонеръ, и употребѣи всякой случай за да свидѣтельствува за Тогова въ кого-то вѣрваше; нѣмаше нужда отъ миссіонерскхъ касхъ, защото распространеніе-то на Евангеліе-то ся глѣдаше отъ христіанина като едно всеобще дѣло въ кое-то всякой земаше учястіе. Нъ всякога ся намирахъ и такыва кои-то посвятихъ цѣлый-тѣ си животъ, на обращеніе-то на язычници-тѣ и като Евангелисти (3 Іоан. 5—.) пѣтувахъ за да търсятъ и отварятъ